

דקאן הפקולטה פרופסור קורי, דר כהנא, משפחות יקרות,
צוות הפקולטה, סטודנטים, אורחים נכבדים

היינו ילדות של רמת אביב. הגענו לכאן משדרות סמאטס בשנת 1963
לאיינשטיין 75 - בית הצמרת כפי שנקרא בזמנו – הבניין הגבוה באיינשטיין
פינת רחוב האוניברסיטה (חיים לבנון כיום).
רמת אביב בחיתוליה, וכך גם האוניברסיטה שהייתה חלק אינטגרלי מהשכונה
ומחיינו - הריאה הירוקה והמטופחת שלנו.
לא היו גדרות והאוניברסיטה גלשה לשכונה והשכונה גלשה לאוניברסיטה...

זוכרת את בניין טרובוביץ האדום ובמיוחד את הפסל ליד בנין מקסיכו, עליו
הצטלמנו אינספור פעמים.

ההורים עבדו שעות רבות, לכן צהריים - לפחות אחת לשבוע אכלנו במנזה -
הקפטריה של אז שדמתה יותר לחדר אוכל בקיבוץ -
בתי קפה לא היו כאן ו- ג'פניקה? סושי? מי ידע מה מה זה בשנות השישים.
אש לילה של הצופים היה במכתש באזור הבריכה אם אני לא טועה
ומדורות ל"ג בעומר שבנינו כל ילדי הבניין היו תמיד על מגרש מעונות
הסטודנטים
רמת אביב קטנה כפרית

ילדות מאושרת!

ב 74 עברנו לרב אשי, שם גרה אימי מריאטה שנמצאת עמנו כאן גם היום.
אך טבעי היה שאת הלימודים האקדמאיים תעשה אליאן כאן במוסד המכובד
הזה...
ואכן - ספרות אנגלית ו BA כללי במחזור הראשון היו בחירתה לתואר, כשאך
החלה צעדיה הראשונים בעיר בתום 3 וחצי שנות שירות עמוסות קשות ואף
מסוכנות.

בבוקרו של שבת ה 16 בפברואר 1980 זרחה השמש .
כמידי שבת, בחמש אחה"צ ישבנו לשתות תה ולאכול את עוגת הלימון
המסורתית. דפיקה בדלת. לביתנו נכנסו שני שוטרים מבוהלים, תפסו את אבי
משני צידיו ונסגרו עמו בחדר לדקותיים.
עם היעלמותם חזר אבי, יהודה גזית, למטבח בקש מאימי וממני לשבת,
ובאיפוק האופייני לו אמר "משהו נורא קרה בעזה". אליאן נהרגה!
המתג נסגר.
עלטה ירדה על חיינו.

יום קודם לכן חזרתי מאושרת מהרמה שם שירתתי כחיילת. עם כניסתי הביתה אמרה לי אימא צאי למרפסת, אליאן למטה בדרך לכיסופים תנופפי לה לשלום. התרגשות אחזה אותי כשאחותי הבכורה, הזמינה אותי לרדת ולהיפרד.

אליאן בחולצתה הירוקה, הצעיף השחור האהוב עליה ושיערה הערמוני והמבריק שהתבדר ברוח זהרה מאושר.

זהו הזיכרון החי האחרון שיש לי מאחותי.

אחותי – איזה מילה יקרה. אחותי הבכורה שאך התחלתי להתקרב אליה.

הפגישה הבאה הייתה כבר באבו כביר. מראה קשה של גוף שלם נטול חיים מוטל על עגלת נירוסטה קרה. שיער דהוי רגל שמוטה ומבט מת. אימא סגרה לה את העיניים. עמדנו חבוקים הורי ואני נפרדנו מאליאן.

סוף עידן התמימות

אליאן נולדה בספטמבר 58 בתל אביב. תיכון כמתבקש באליאנס. בשביעית הצטרפה לנוער העובד ואיתם יצאה לנח"ל לקיבוץ כיסופים. בקיבוץ הייתה אליאן המטפלת בבית הילדים. תפקיד אותו אהבה ולו התמסרה בכל לבה.

"אליאן... המטפלת האהובה של הכיתה שלי... הערצתי את אישיותה החכמה את טוב הלב והאוזן הקשבת...". כתב התסריטאי דרור שאול יוצר הסרט מבצע סבתא ואדמה משוגעת בעיתון תל אביב לאחר ההתנתקות לימים התברר לנו שדמותה הייתה משמעותית מאוד בחייו והשפיעה גם על יצירתו. את הטקסט הראשון כתב בלילה לאחר מותה...

בהיאחזות "רועי" בבקעת הירדן כיכבה אליאן כאקונומית. בביקור שערכנו ביום קיץ לווהט במדבר השממה שהפריחו, פגשנו את החבורה המאושרת והתמימה הזו. את הדרך מהבקעה הביתה עשתה אליאן עם הנשק האישי שלה לא פעם בטרמפים בשעות מוזרות ובלקיחת סיכונים. כשהסתים הפרק המסוכן הזה נשמו הורי לרווחה.

בפברואר 80 סיימה סמסטר ראשון ולקחה חופשה מהעבודה. אסף ואורית חבריה הקרובים באו לקחת אותה לכיסופים לפגוש את בני המשק ואת הילדים שכל כך אהבה. בשבת יצאו בטנדר הצבאי של אסף לקניות בעזה. באותם ימים זה היה נהוג. תושבי האזור פקדו תדיר את השוק בעזה ובילו בחוף הים היפיפה שם. ב12 בצהריים, בעודם מחפשים חניה בכיכר פלשתין השחיל ערבי בן 21 רימון רסס צהלי לאחורי ה200D. אליאן, שנפגעה מההדף, ירדה מהטנדר והתמוטטה.

בעודנו יושבים במטבח המומים ולא מעקלים את הידיעה צלצל הטלפון.
אבא ענה ונשאר עם השפופרת בידו " מחפשים את אליאן" הוא אמר ... מעולם
לא ראיתי אותו המום וחסר מילים .

"אליאן לא תחזור" עניתי ולא האמנתי לעצמי.
תוך עשר דקות הגיעו כל החברה. קבוצה של בנים חסונים ישבו בסלון ביתנו
בדמעות, לא מעכלים. אבא מתרוצץ בין כולם ומכין קפה שחור.
הנעורים התנפצו !

המחבל נתפס. אבי, יהודה, שנכח במשפט והיה קרוב מאוד לשליפת אקדח,
חזר מזועזע מחירוף הנפש בה הגנה עורכת דין יהודיה על רוצח ביתו .
את מאסר העולם שנגזר עליו לא ריצה רוצח אחותי אלא שוחרר ללא ידיעתנו
באחת מעסקאות חילופי השבויים.

בשלושים למותה כתב אבא שלנו, מהנדס כימיה ומייסד תחום הבטיחות והאב"כ
ברפא"ל ובמדינה כולה:

אני, שמרבית שנות עבודתי עסקתי במניעת תאונות ותקלות ובהבטחת חיי אדם
מפגיעתן, לא גוננתי עליך בתי בפעם האחת שכה היית זקוקה לי...."

אבי, שחזה את הפיגועים ההמוניים, בימים שלא עלתה על הדמיון אופציה
מזעזעת שכזו, נתן בזמנו מלגה לסטודנטים בבית הספר לרפואה לפיתוח ערכת
הנשמה למספר רב של נפגעים בו זמנית.

שלושים ושבע שנה אחרי ותחושת החמצה עדיין מלווה אותי.
יחסינו נגדעו בדיוק בזמן שהתחלנו להתקרב, להרגיש, לאהוב. לנצח נשללו
ממני יחסי האינטימיות שקיימים רק בין אחיות וחומת הגנה וניתוק ממלאים את
המקום הזה.
מהורי נקרע באכזריות העתיד כפי שחלמו עליו. כפי שרקמו אותו להם, לה ולי.

בני גיא כבר מבוגר ב 7 שנים מהגיל בו אליאן קפחה את חייה. הוא לא זכה
להכיר אותה. היא לא זכתה להכיר אותו. הוא חי את הסיפורים והאזכרות אך
אין לו דודה וגם לא בני דודים להסב עמם אל השולחן בחגים ולגדול יחדיו.

כעשור לאחר מותה של אליאן נפטר אבי.
אמי המופלאה מריאטה - היפה בנשים, בתו של הקונסול הראשון של אוסטריה
בחיפה - היא בעיני סמל ומופת לניצחון החיים על המוות.
הורי בחרו בחיים והמשיכו אותם בעוצמה. מעולם לא הרגשתי שהבית חדל או
שהחיים נפסקו. הם השתנו. השתנו מאוד.
עם השנים בחרנו לחיות חיים מלאים בשמחות אותן אנו יוצרים.
אליאן נמצאת עמנו בכל יום ורגע ודמותה היפה מלווה אותי . אותנו. את כל מי
שהכיר ואהב אותה.

במשך 37 שנים פוקדים את בית הורי מידי שנה חבריה הקרובים. בכל שנה
סיפורים חדשים יוצאים לאור ומרגשים אותנו מחדש.

בת 21 וחצי בסך הכל, אך הטביעה חותמה על לא מעט אנשים וגם זו נחמה קטנה.

משפחות יקרות ואורחים נכבדים, אני מודה לכם על האפשרות לספר לכם על אליאן. אני בטוחה שלרבים מכם הסיפור שלנו מבטא גם את כאבכם הפרטי.

למרות 37 השנים שעברו אנו שותפים לפרויקט המופלא הזה של חלוקת מלגות רק כ 3 שנים ואני עדיין מרוגשת מההזדמנות שנתנת לנו מיד שנה לתרום משהו להשכלה של צעירים. אליאן גידלה את ילדי המשק באהבה ואין יותר מתאים מכך להנצחתה.

בשם המשפחות אני מודה ומוקירה את אוניברסיטת תל אביב על המפעל המופלא הזה ועל הכבוד שהיא חולקת לחיילים ולנפגעי פעולות איבה ולנו המשפחות.

אסיים במילותיו של נתן זך
**" זה לא חכמה לצחוק כששמש ואביב והרבה חברים מסביב,
צריך לדעת לחייך גם כשעננים ורטוב וקר ועצוב. "** (צריך / נתן זך)